

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. IV. Vtilitates & commoda orationis, qua multis simul in vno loco
manentibus vnus pro omnibus orat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

Lib. 5 in c. 3
Luca.

orat pro infidelibus, etiam pro se ipsa orat: nam propriam dilatacionem petit per conseruationem eorum, pro quibus orat. Adde, quod (S. Ambrosius dixit) non est, cur Saluatoris promissio angustetur & contrahatur ad petitionem orantis pro seipso; cum ipse vniuersim dixerit, se concessurum quidquid peteretur. Promissiones autem fauorabiles Principis & dede immensi, non coarctanda, sed amplificanda potius sunt ad omnem multitudinem, quam ipsa sonant: siue quisque pro se petat, siue pro alijs. Non enim minus tibi dari censendum est, quod pro alijs petis, quam si pro ipso petas: cum vtrumque in tui gratiam concedatur. Sicut Angelus quidam dixit S. Paulo oranti pro suis socijs, qui erant in periculo pereundi in tempestate; n. *donauit tibi Deus omnes qui nauigant tecum.* Cum igitur Ecclesia sit quasi nauis, in qua omnes fideles nauigamus, si omnes oremus pro *inuicem ut saluemur*, sicut dixit S. Iacobus Apostolus: Deus oranti dabit salutem eorum, pro quibus orat.

n. Actuum
27. 24.
o. Iacob. 5. 16

CAP. V. T. IV.

UTILITATES ET COMMODA ORATIONIS, QUAE FIT A MULTIS SIMUL IN VNO Loco manentibus vnus pro omnibus orat.

Multis simul in vno loco manentibus vnus pro omnibus orat.

X HIS QUAE PROXIMO CAPITE diximus de vtilitatibus & commodis orationis communis, quae fit nomine totius Ecclesiae, deducere licet etiam commoda orationis multorum fidelium, qui ob aliquas speciales causas in vnum locum conueniunt ad orandum, sicut in primaeua Ecclesia conueniebant propter occurrentes necessitates. Et cum conuenissent semel Apostoli cum

aliquot fidelibus, ait S. Lucas, eos a *unanimitate leuasse vocem ad Deum*, tantoque feruore spiritus, ut locus totus *moeretur*, in quo erant congregati, & repletos omnes fuisse Spiritu S. ex quo apparet efficacitas & excellentia huiusmodi orationis, quae fit a multis simul. Quae deduci potest, *Primum* ex speciali Christi Domini nostri assistentia, qua sic orantibus adest, implet quod promissit; *b. si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quaecumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in caelis est. Vbi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Quomodo autem est in medio eorum, nisi tanquam Mediator, ut exaudiantur, & tanquam protector, ut iuuet eos petere cum feruore & fiducia? *Huc* accedit, quod vna Charitatis, quam ostendunt, dum conueniunt ad simul orandum, sit insignis dispositio, ut eorum oratio exaudiat: valde enim placet Domino nostro fidelium concordia. Ac propterea in oratione quam omnibus prescripsit, voluit vocari *Pater*, & quidem non meus sed *nosfer*: sic eis significans, debere ipsos conuocatos & unitos viuere, sicut fratres absque vlla ab inuicem dissensione, & si qua forte esset, oportere eam remouere ante ipsam orationem, ac propterea in eadem oratione adiunxit: *sicut & nos dimittimus*

n. Actuum
4. 24. 3.

1

b. Mat. 18.
19.

2

c. cap. 6. 9.

debetur

orationes nostras. *Præterea*, quando multi simul orant, augetur fiducia: quia unusquisque sibi persuadet, obrenturum se per alium, quod per seipsum non existimat se promereri. Et quoniam ex humilitate quisque sibi diffidit, ita omnes simul magis digni redduntur, qui exaudiantur. *Fervor* quoque crescit, quia alterius exemplo alter excitatur, & modestia ac tranquillitas ferventium impellit tepidiores ad eandem habendam. Ex quo fit multò facilius *Persévèrantia* in oratione, quando plures adsunt locij. Qui enim seorsim orat, citò defatigatur: qui autem orat cum alijs, minùs sentit suum laborem: quia aliorum exemplo sese excitat ad persévèrandum. *Deniq;* multorum oratio, quæ simul fit, est instar congressùs cuiusdam, quo Deum ipsum inuadimus; & genus quoddam violentiæ, quæ ei inferitur: ut, quod petitur concedat. Quemadmodum enim Tertullianus dixit: qui sumus eiusdem corporis membra eadem fide ac fiducia coniuncti, convenimus in vnum locum, ut Deum quasi manu facta precationibus ambiamus orantes. *Hæc vñ Deo grata est.* Hoc idem perpendit S. Chrysostomus explicans, quod evenit, cum S. Petrus servaretur in carcere iussu Herodis Regis: nam, ut ait S. Lucas, *oratio fiebat sine intermissione ab Ecclesia ad Deum pro eo.* Ecclesiam vocat Congregationem fidelium qui erant in Ierusalem; & eorum nominatim, qui simul erant in domo Mariæ matris Marci, continuè orantes pro hac necessitate, per quorum orationem liberavit Deus Apostolum ac in eandem domum deduxit. Quid inquit hac oratione potentius, quæ columnam & Ecclesiæ turrim æquuat? magna est vis orationis in Ecclesia concorditer à populo oblatæ. Ne dixeris: vix pro me ipso orare audeo; quomodo pro alijs audebo? Nam quòd vnus pro multis orat, magnam requirit fiduciam, & spiritus libertatem: si autem multi conveniant ad orandum pro vno, non est res difficilis. Et domi quidem orari potest: sic autem, ut in Ecclesia non potest: vbi tanta Patrum multitudo, vbi clamor ad Deum vnanimè emittitur; nõ ita vñm per te solum oras audieris, ut cura fratribus tuis. Hic enim maius aliquid est, puta vnanimitas & consonantia, Charitatisq; vinculum & Sacerdotum Orationes: quæ sunt potentiores: quibus si debiliorem coniungantur, simul cum eis ascendunt ad cælos. Hæc S. Chrysostomus. Nec tamen per hæc quæ attulimus, reiicimus orationem privatum, & seorsim in oratorio, aut cubiculo: (præcipuè cum, qui orant, perfecti iam sunt, & exercitati: ita ut opus non habeant externis motibus, quibus existimulantur; nam in eis solitudo habet quædam alias magnas commoditates, ad attentionem, & maiorem ipsius orationis puritatem) sed ponimus ob oculos utilitates huiusmodi orandi, ut fiat cum maiori spiritu: quando necessitas & occasio obligat nos ad eum in praxi tenendum. Et huic fundamento innititur consuetudo Ecclesiæ & populi Christiani, qua tempore pestis, belli, famis, siccitatis & aliarum tribulationum instituit publicas Supplicationes, & Litanias; & exponit Sanctissimū

3
4
5
6

In Apolog. tico. c. 39.

Homil. 79. ad Popul. & Homil. 3. de incomprehens. Dei. 1. Act. 12. 5. 2.

c. 1. 14.
f. 1. 14. 29

g. Matt. 6. 6
S. S. Cy-
prian. Am-
brosius &
alij.
Lib. 1. de
Cant. &
Allucin.
c. 9.

Sacramentum, ad orationem quadraginta horarum: ut multi conueniant ad orandum, & iram Dei suis orationibus placandam; aut subfidium in aliquibus necessitatibus impetrandum, sicut dicitur de Apostolis ac Discipulis: quod *erant perseverantes unanimiter in oratione*, petentes adventum Spiritus Sancti; & liberari à *persecutione Iudaeorum & Herodis*. Est tamen advertendum, non repugnare, quòd eadem oratio sit recollecta, & fiat seorsum; & tamen sit eam communis: quando scilicet oratur pro omnibus, & pro communibus Ecclesiae & Christianae Reipublicae necessitatibus. Quod voluit Christus Dominus noster monere, cum dixit: *genu cum oramus, intremus in cubiculum, & clauso ostio oremus Patrem in abscondito*, & statim subiecit formam preceationis, quam Dominicam appellamus, quam (ut Sancti Patres dicunt) voluit esse communem, in qua unusquisque petat, non sibi soli, sed omnibus Fidelibus, quos habet tanquam fratres. Omnes itaque hanc Orationem cum Spiritu Christi Domini nostri decentes, etiam si orent in aliquo angulo, orant in communi, alij pro alijs, & unusquisque pro omnibus. Ex quo fit, ut modus hic Orationis communis praestantior sit, & efficacior particulari: quia maiori innititur charitati & vnitioni amoris cum omnibus proximis: committitur tibi (ait S. Ambrosius) orare pro omnibus, ut appareat magis splendor magnae charitatis: si unusquisque pro se solo oraret, eius oratio esset minus efficax: quia est sola. Nunc autem quia singuli orant pro omnibus, etiam omnes orant pro singulis. Si pro omnibus roges, omnes pro te rogabunt; siquidem & tu in omnibus es: ita magna remuneratio est, ut orationibus singulorum acquirantur singulis totius plebis suffragia. Hoc idem docet S. Gregorius, confirmans id ex eo, quod dicit Scriptura Divina: quòd Dominus misertus fuerit Iob orantis pro suis amicis, reddens illi in duplatum, quae abstulerat. Charitas enim & misericordia, quae pro alijs orando exercetur, multum Deum mouet, ut ipsiusmet pro alijs orantis misereatur; & plus pro se valere preces suas efficit, qui has & alijs impendit. Libentius quippe Sacrificium orationis accipitur, quod in conspectu misericordis iudicis, proximi dilectione conditur. Ex quo intelligent Ecclesiastici, se nihil amittere, sed potius multum sibi ipsis prodesse ex eo, quod Horae Canonicae, quas legunt, aut canunt, cedant in utilitatem omnium. Et eadem ratione omnes fideles, cum pro seipsis orant, debent etiam pro reliquis orare, etiam suis inimicis: cum hac ratione plus pro seipsis lucrentur.

DENIQUE hoc ad nostram consolationem addam: quòd Communio Sanctorum, quae est in corpore mystico Ecclesiae, magis adhuc specialis, quam habent Religiosi eiusdem Religionis, tantam habeat efficacitatem, ut saepe quamvis unusquisque iustus pro seipso solo oret, & sit in

alio loco quàm alius: cum sint eodem amore coniuncti, habeantque idem desiderium Deo feruendi; hoc solo quòd orent eodem tempore, sufficiat, ut eorum orationes coniungantur in conspectu Divino, & subsidium pro omnibus impetrent. Hoc ipsum valde nobis declarat memorabilis ille exitus orationis, quam fudit Tobias, cum tribularetur à paupertate & ex-citate; & quam eodem tempore fudit Sara filia Raguelis afflicta propter improperium quo fuerat affecta, quasi ipsa occidisset septem viros prima nocte nuptiarum, quos Dæmonium occiderat. Quamvis enim valde procul alter ab altero distaret, neque alter quicquam de altero sciret: perpendit tamen Scriptura Divina, quod h eodem tempore exaudite sint preces ambo-
rum in conspectu Summi Dei: & missus sit Angelus Domini Sanctus Raphael, ut curaret eos ambos, quorum uno tempore sunt orationes in conspectu Domini reci-
tata. Qui tamen Angelus non venit propter solum Tobiam, nec propter solam Samam; sed propter utriusque orationem, quæ id à Deo impetrauerat. Cuius sapientia & charitas est infinita; & videns necessitates seruatorum suorum, etiam si seorsum vnusquisque, & in diuersis locis oret: attendit ad orationes & clamores quos fundunt; & medium aliquod adhibere tolet, quo simul multorum necessitates reparat. Felices qui tam bono Patri seruiunt, cuius i oculi (ut ait Dauid) semper sunt super iustos & aures in preces eorum, ut eas exaudiat.

h Tob. 4. 24

ip sal. 33. 16

CAPVT. V.

QVOSNAM OBLIGET PRÆCEPTVM LEGENDI.

sive canendi officium Diuinum; & intentio necessaria ad illud explendum
& perfectius orandum.

CATHOLICA ECCLESIA SPIRITV SANCTO ILLVSTRATA, agnoscens plurimum se indigere orationibus ad sui conseruationem & augmentum, & ad spirituale ac temporale suorum filiorum bonum: noluit orandi exercitium; suorum Ministrorum libero arbitrio relinquere: quasi per modum consilij illud eis commendaret; nec tatis sibi esse voluit, quòd tales Ministri eodem generali præcepto orandi tenerentur, quo cæteri Christiani; sed præceptum, & quidem valde seuerum eis imposuit, obligans eos ad persoluendas septem Horas Canonicas plenè & exactè, ut constat ex decreto Innocentij Papæ in Concilio Lateranensi, quod sic habet: *Districte precipientes in virtute obedientia, ut Diuinum officium nocturnum pariter, & diurnum, quantum eis dederit Deus, studiosè celebrent, pariter & deuotè. Quod præceptum, ut constat ex communi sensu, & consuetudine Ecclesiæ, districte ac seuerè obligat omnes Ecclesiasticos Ordinis Sacri,*

c Dolentes
Sc. Presbyter de celebra-
dra. Missarum. Suarez
Lib. 4. de
Horis c. 16.
Concil. Basilsen. Sess.
22. c. Quali-
ter extra
chorum Ho-
ra Canoni-
ca sint di-
cenda.

Gg 3

per quem